

Het Duivelswerk

Inhoudsopgave

Onderkenning	2
Voorwoord	2
Is het leven goed?	3
Het Eeuwige Kerkhof.....	5
De Dierentuin.....	6
De Leugen.....	8
Tegen God	10
Vreemde eend	12
De Vijf Dwazen.....	13
Vijf Vrijheden	15
Zijn of niet zijn	20
Spiegelwerk	22
Wees nul.....	24
Ordelijk is dood.....	26
Goed en Kwaad.....	29
Iets en niets	31
Zorgeloos kunnen zijn.....	33
Karakter onthult	34

Onderkenning

Voor iedereen – en ik hoop dat je deze poging gaat liefhebben om de innerlijke rust te kraken.

Voorwoord

Als je luistert, kan je het gegniffel van God wel horen, en Hij kan zijn geluk niet op want iedereen en elk levend wezen gaat dood; wij zijn een soort van aangeklede apen, die maar wat rondwandelen in de gevolgen van wat alles is ontstaan en ontstaat, en ook vaak maar doen alsof ze een mooi leven hebben. Wij, de Homo Sapiens en onze eindeloze capaciteit om onszelf maar steeds te misleiden. Hier zit wel een mysterie in. Als je de realiteit recht in de ogen aankijkt, dan kun je ook bij God zijn gegniffel aansluiten en lachen om deze kosmische grap. Je zal gelukkig worden maar niet dat je gelukkig zijn een doel is om na te streven. Ontkenning is de bron van bijna alle ellende. En terwijl onze verbeelding ons wanhopig zijn best om ons te laten beseffen om maar steeds gelukkig te zijn, taait het leven ons toch meedogenloos af. Als u zichzelf steeds blijft voorliegen, kan je dit zelfs gaan geloven en ontstaat er zelfs een gevoel van eigen innerlijke eerlijkheid en kracht.

Deze reeks korte essays zal wat van uw leugens ontdoen, maar de hoofdtaak is aan u. Lees Ligotti, Ernest Becker, Schopenhauer, Emil Cioran en anderen als u een smaak ontwikkelt voor de kraken en te gronde richten van u meest geliefde overtuigingen. En onthoud - de meest krachtige persoon op aarde is degene die niets te verliezen heeft.

Is het leven goed?

Thomas Ligotti vraagt in zijn boek *The Conspiracy Against the Human Race* of het leven wel goed is. Zijn antwoord is een duidelijk nee, en een aantal anderen gaan akkoord met hem waaronder Emil Cioran en Schopenhauer. Aan de tegenovergestelde kant hebben we mensen die niet alleen denken dat het leven goed is, maar dat het leven zelfs gevierd moet worden. Leibniz en Spinoza komen hier in de buurt. Leibniz is fameus geworden om te zeggen dat dit leven het beste van alle mogelijke werelden is, en Spinoza's harpen gaan over de perfectie van de wereld en zijn maker. Dus welke groep is juist?

De realisten zoals Schopenhauer zien alleen maar de nutteloosheid van het leven. In het geval van Schopenhauer zag hij dit als een onbetwistbare en onbewuste kracht die door alle dingen door heen zich als een wil tot leven manifesteert. Dit lijkt roofzuchtig en lijkt geen waarde op individuele wezens te kennen, aangezien het voor hun de doodstraf van het moment dat ze geboren zijn, zondigen. Maar het lijkt echter de voortzetting van de soort zeer hoog te waarderen, aangezien de seksdrive inderdaad een tirannie is. Het zou moeilijk zijn Schopenhauer te betwisten, aangezien hij alleen de feiten geeft - alles sterft, maar de geslachtsdrift zorgt ervoor dat een soort overleeft.

De optimisten daarentegen roepen een bovennatuurlijk wezen op, evengoed voor Spinoza was het ook duidelijk dat hij het eeuwige leven als tevergeefs en nutteloos zag. Zo heeft hij gezegd dat er wel een wezen is dat oneindig en eeuwig is, namelijk God. Leibniz was ook overtuigd van God en gaf daarom niet veel aandacht aan het leven zelf.

Dit brengt echter een interessante vraag op. Ik denk dat we allemaal weten dat het leven niet echt goed is. De boeddhisten zien dit waarschijnlijk het beste. We zijn geboren, lijden, groeien en sterven. Dit weten we allemaal maar het gaat niet om de discussie over dit gegeven. In Prediker staat dat Salomon zijn wanhoop uitspreekt dat er niets te vinden is wat echt bevredigend is. Hij zegt dat het lot van de wijze mens en het beest hetzelfde is - de dood. Uiteindelijk zegt hij dat mensen gewoon maar iets moeten vinden waar ze van kunnen genieten en er zo mee door kunnen. Dit is een mooie theorie, maar zodra iemand de leegte van het leven heeft gezien, kunnen ze niet doen alsof ze een God aanbidden, en zelfs het hedonisme kan deze kloof niet dichten. Maar er is nog iets anders.

Voor iemand die genoeg oprechtheid heeft en eerlijk is om de nutteloosheid van het leven in te zien en te ervaren, dan wordt de studie van deze nutteloosheid een genoegen - of liever gezegd dat het een vreugde wordt. Deze zienswijze doet mij denken aan een wat ondermijnende en subversieve uitspraak die Spinoza in zijn boek *Ethica* heeft gemaakt. Hij zei: 'Voor zover we God begrijpen als de oorzaak om pijn te voelen, voelen we zo veel meer plezier.' Ik heb Spinoza bij de optimisten genoemd, maar hij was toch een raar soort optimist. Hij wist dat het leven pijn deed, maar had een manier gevonden om de pijn te begrijpen, waardoor hij zelfs het genoegen ervan inzag. Dat citaat van Spinoza is diepgaand. Voor hem was God geen goedaardige, zorgzame kracht. God was natuur en de natuur was meedogenloos.

Dus hier is de uitweg voor dit diepgaande raadsel. Het leven is tevergeefs en nutteloos, zoals Spinoza zegt, maar door zijn nutteloosheid te gaan begrijpen, kunnen we hieruit genoegdoening of zelfs genot halen. Er wordt hier iets geheimzinnigs gezegd, en niet in de laatste plaats door het feit dat het menselijk begrip het lijden door God kan troosten.

Hier komt de winst en overwinning van de realist. Door de nutteloosheid van de werkelijkheid in het gezicht te staren, en door het te begrijpen hoe het ons beïnvloedt, kunnen we zelfs een soort plezier uit dit begrijpen ontleen. De optimist zal altijd in ontkenning zijn en zal daar als zodanig altijd last van hebben, simpelweg omdat ze altijd teleurgesteld zullen zijn.

Blijkbaar vereist het een zekere innerlijke kracht om op het pad van de realist te lopen en de hulp te krijgen van degenen die daar al hebben gelopen. Gelukkig hebben we Schopenhauer, Cioran en zelfs Nietzsche om ons op deze weg te helpen. En vreemd genoeg zou ik Spinoza ook in deze hoek plaatsen. Hij is een zeer scherpzinnig persoon, en de echte boodschap die hij geeft vraagt soms wat diepe graafwerkzaamheden.

De realisten richten de sleutels naar onze eigen hemel. Maar om de hemel te bereiken, moeten we eerst de hel doorlopen. Let wel, velen komen vast te blijven zitten in de hel, maar de wetenschap dat zelfs de hel begrepen kan worden en als zodanig een bron van plezier kan dienen is de ontsnappingsdeur.

Het Eeuwige Kerkhof

Het stoïcisme leert ons dat elke beker op aarde een deel van een mens bevat - iets wat ooit een deel van een lichaam was. Niet alleen bevinden we ons in een kerkhof, maar we zien ook dat alle schepselen om ons heen daar binnenkort van deel uit zullen gaan maken. Dit kerkhof hergebruikt zich telkens ook steeds weer, en met een soort meedogenloze efficiëntie waaraan je maar niet over na moet denken.

Hongerige geesten, gevaarlijke demonen, zombies, vampiers.. ze zwerven over deze kerkhoven. De hongerige geesten zijn altijd op zoek naar iets dat de leegte in hun zal vullen en de demonen die wreedheid en lijden voor de medemens brengen, waarbij de mensen vaak zelf de meest demonische van allen zijn. Zombies zijn de lopende doden, die helemaal automatisch lopen en niet in staat zijn tot vreugde. Vampiers zijn mensen die het leven uit anderen zuigen met hun narcistische eisen en psychopathisch gedrag. (Gurdjieff zei ook eens dat de heer Eigenliefde en mevrouw IJdelheid, de twee voornaamste vertegenwoordigers van het kerkhof zijn). De meeste mensen maken het kerkhof verdraagzaam door het bestaan ervan te ontkennen. Ze richten zich volledig op hun ambities - bekendheid, geld, macht, seksuele verovering, luxe en eindeloze vormen van competitief gedrag - hoe subtiel ook. Om deze doelstellingen na te streven manifesteert de menselijke samenleving zich als een groot competitief spel en tot de hel voor de verliezers. Dit spel is echter veelzijdiger en zorgt er ook voor dat het oog nooit de ultieme futiliteit van dit alles ziet. Inmiddels wordt alles op het menselijke kerkhof alsmaar weer hergebruikt. Het maakt niet uit hoe bijzonder of zelfs esoterisch menselijke activiteit wordt, het resultaat is altijd hetzelfde - zoals Salomon dat in Prediker dat als zo wanhopig uitdrukte.

Het belangrijkste probleem is dit. Elk levend schepsel wordt uiteindelijk hoe dan ook tot de dood veroordeeld. Deze zin is de waarde die de natuur op elk leven legt. We zijn bijna waardeloos voor het leven, met één uitzondering. Voortplanting zorgt voor de voortzetting van de soort, en om dit doel bereiken is er een krachtige seksuele drive. Het kerkhof verandert en wisselt steeds, maar om redenen die helemaal niet duidelijk zijn. En misschien is dat maar het beste ook dat we dit niet weten, de natuur heeft ons van een paar oogkleppen gegeven zodat we niet maar niet van al onze toch al vergeefse ambities zullen afzien.

Het leven geeft dus openlijk zijn mening over jouw waarde aan - je zal je voortplanten en dan zal je sterven. Deze eerlijkheid zoals de natuur dat aangeeft is een cadeau. Het vertelt ons dus hoe we een houding in ons leven kunnen vormen. Uiteindelijk zijn we dus niet belangrijk als individuele wezens, en dat is onze bevrijding. Terwijl het overlevingsinstinct ons onverbiddelijk naar voren rijdt, met onophoudelijke zorgen en problemen, moeten we beseffen dat de wil tot leven zichzelf dient en niet als een individueel wezen. We kunnen echter rustig uitrusten op het kerkhof wanneer wij al het gevoel van zelfbelang, elk gevoel van ambitie, alle illusies van enig profijt kwijt zijn, achterover zitten en het circus aanschouwen, zowel als dat binnen als buiten ons is. Het leven heeft voor ons als individu al een vonnis uitgesproken, we zijn bijna waardeloos. Maar zagezegd kunnen wij wel op onze beurt onze mening over het leven gaan geven - afgezien van de primaire inspanning om ons bestaan te handhaven; we zouden ons kunnen gaan inspannen om onze pijn te verminderen en onze plezier te verhogen - Epicurus zou dit goedkeuren. Dus terwijl wij uiteindelijk allemaal het grote beest dienen, kunnen wij tot op zekere hoogte de zin van het leven min of meer aangenaam maken.

De Dierentuin

Het verlangen van alle schepselen is het verlangen om te blijven bestaan, de overlevingsdrang. De kracht van deze overlevingsdrang is het gevolg van miljoenen jaren natuurlijke selectie, waar de schepselen die het meest aangepast zijn de strijd winnen. Homo Sapiens is de sterkste vorm omdat ze het meest intelligent is, en zo de meest agressieve overlevingsdrang heeft. Dus het zou eerlijk zijn om te concluderen dat de bevolking van de planeet bestaat uit die soorten die bijzonder naar zijn, en de mens, als de meest succesvolle soort, neemt dus de eerste prijs. De fout in de dynamiek van overlevingsdrang is dat het zichzelf bevordert om een ieder die hun positie in gevaar brengt te moet vernietigen. Leden van deze soort ontmoeten elkaar onvermijdelijk, en beginnen elkaar te vernietigen - zoals dat nu het geval is. Is er enige hoop dat de mens zijn agressie kan temmen? Nee. De natuur heeft deze in miljoenen jaren nog niet verfijnd om dit gedrag te veranderen.

Net zoals de mens en alle andere schepselen worden gedreven door door verlangen om te blijven bestaan, en zie ook de talloze emoties die door dit verlangen worden aangedreven. Het beginsel dat bepaalt of een emotie aangenaam of pijnlijk is, komt als de overlevingsdrift respectievelijk versterkt of verminderd is. Dit mechanisme houdt echt geen rekening met iedere emotie, hier komen we later op terug.

Aangename gevoelens zullen dus betere overlevingsvooruitzichten begroeten. Het ontvangen van een aanzienlijk bedrag geld, het overwinnen van een ziekte, het vinden van een aantrekkelijke en gepaste partner, het krijgen van een promotie genereert gevoelens. Er is echter een foutje in dit alles. Overleven is een competitieve sport. Als je concurrentie sterker wordt, betekent dit dat jij zwakker wordt, en als je zwakker wordt, wordt je concurrentie sterker. Dus, je zal niet alleen aangename emoties ervaren als je sterker wordt, maar je zal ze ook ervaren als de concurrentie (bijna iedereen) zwakker wordt.

Pijnlijke emoties begeleiden verminderde overlevingsvooruitzichten. Ziekte, ontslagen, echtscheiding, een auto-ongeluk en veel andere gebeurtenissen creëren een gevoel van vermindert welzijn, en daarmee een pijnlijke emotie. We kunnen echter ook pijnlijke emoties ervaren als onze concurrentie (de meeste mensen om ons heen) sterker wordt. Deze kracht zal ons zwakker voelen. Zo kan uw situatie op het werk ongewijzigd blijven, maar als een van uw collega's een belangrijke promotie krijgt, voelt je je misschien verdrietig, boos of gedgeprimeerd, omdat iemand rond u sterker is geworden.

Deze problemen kunnen worden verduidelijkt door de volgende vijf wetten van deze dierentuin te omschrijven:

1. Iedereen wordt gedreven om te overleven en zal bijna alles doen om zich van het voortdurende bestaan te verzekeren.
2. Een goed gevoel zal aangename emoties creëren.
3. Een slecht gevoel zal pijnlijke emoties veroorzaken.
4. Als iemand ervaart dat de mensen zwakker worden, zal die persoon zich sterker voelen en aangename emoties ervaren.
5. Wanneer de mensen om een persoon heen sterker worden, zal die persoon zich zwakker voelen en pijnlijke emoties ervaren.

De analyse die uit deze dynamiek is nogal frappant. Neem jaloezie, een pijnlijke emotie. Als je buurman plotseling een grote erfenis krijgt en verhuist naar een villa in een dure wijk, kun je best wat afgunstig zijn. In feite is jaloezie gelegen in het geluk van de ander maar je voelt ook dat je kan gaan plagen om te weten dat zo'n grote erfenis ook een zware last kan zijn, en hier kan je weer een goed gevoel van krijgen, het genoeg in het ongeluk van een ander.

Uiteraard willen we dit soort gedrag alleen in anderen zien en niet zozeer om het in onszelf te zien. Wij zijn allemaal onderworpen aan deze vijf wetten, en ze werken als een mechaniek. Ze zijn even zoveel deel van de natuurlijke wereld als de wet van de zwaartekracht. Als iemand merkt dat een persoon krachtiger is en zo een verbeterde ontwikkeling van het bestaan bemerkt, dan zal die persoon van de andere persoon gaan houden. En visa versa wordt het haten. Dat is het mechaniek en niets meer.

Deze dynamiek creëert een dierentuin. Mensen stellen hun overlevingsvooruitzichten continu gelijk met het vergelijken met die van de concurrentie. Veel van deze notie is onbewust, maar soms is het bewust. Sociale gemeenschappen zijn vaak niets meer dan mensen die zich dan wel of niet met elkaar onderscheiden, en daarom vinden sommigen het zo vermoeiend. De omgeving heeft ons denken verlamd zegt Gurdjieff. En omdat mensen achter abstracties als politieke partijen, religies, voetbalclubs, bedrijven enzovoort zich groeperen, zullen ze op hetzelfde niveau op dezelfde dynamiek reageren. Daarom zijn oorlogen, religieuze vervolging, industriële sabotage en andere onvermijdelijk.

Dus hoe stappen we uit deze dierentuin dat het lijden creëert. De eerste stap is een grondig inzicht in de dynamiek. Het is mogelijk om een staat te bereiken waar menselijk gedrag objectief kan worden waargenomen zonder enig bijbehorend oordeel of emoties, maar zo'n persoon moet dezelfde dynamiek in zichzelf hebben gezien en hetzelfde begrip toepassen.

Maar sommige emoties zijn niet rechtstreeks geassocieerd met het overlevingsspel. Het begrijpen van de emoties en de onderliggende dynamiek is een sleutel. In de allegorie van de koets (lichaam), paarden (emoties) en de koetsier (denken), zegt Gurdjieff dat we eerst onze emoties moeten gaan beheersen en veranderen. Een paard spreekt onze taal niet en begrijpt maar een paar woorden. Hoewel taal en woorden het denken ruïneert is daar een begin. Wie bepaalt de richting, wie zit er in de koets?

Elke activiteit die je bestaan niet rechtstreeks wat oplevert, kan plezier brengen die op geen enkele manier verband houdt met de gebruikelijke vergelijkende machtsstrijd. Het spelen van een muziekinstrument, filosofie, kunst, literatuur en vele andere esthetische bezigheden kan zo'n plezier opleveren.

Het uitstappen uit deze de dierentuin is geen fysieke beweging, maar een psychologische. Deelname wordt er een van observeren van de krachtspelen, die soms amusant zijn en soms tragisch. Hoe dan ook, zodra de dynamiek wordt begrepen, lost ons gebruikelijk gedrag op en kunnen we doorgaan om naar andere dingen te kijken.

De Leugen

Lijden en bedrog zijn bijna kernactiviteiten voor de meeste levende wezens. Het verlangen om te bestaan betekent ook dat elk verstandelijk wezen zal proberen om zijn overlevingskansen zelfs door leugens te maximaliseren. Een leugen kan zo eenvoudig zijn als het web van de spin, die zo subtiel is dat het niet wordt opgemerkt door een vlieg totdat het erin botst. Of een nachtvlinder die de kleur en de vorm van een blad aanneemt om te voorkomen dat het door vogels wordt gezien. Zeer expliciet bedrog wordt getoond door de vissersvis, die een uitsteeksel uit de bovenkant van zijn hoofd heeft hangen, dat op een ander visje lijkt. Wanneer een vis probeert dit aas op te eten, wordt het op zijn beurt door de vissersvis opgegeten. De hele natuur exploiteert de leugen tot in perfectie, en het beste van dit alles kan de mens dat. In feite is de natuur gebouwd op de leugen. Sommige psychologen beweren dat de menselijke taal zo verfijnd werd dat we efficiënter kunnen liegen.

De leugen manifesteert in elk aspect van het leven. Om ons daar tegen te beschermen, hebben we een groot aantal wetten gecreëerd, en een even belangrijk juridisch beroep om er mee om te gaan. Liegen is de hardheid voor de meeste zakelijke activiteiten. In feite hebben we een unieke functie gecreëerd, zodat bedrijven efficiënter aan klanten kunnen liegen. Het heet verkoop en marketing. En in het begin van de twintigste eeuw werd een andere functie gecreëerd, zodat organisaties van alle soorten voor de wereld als geheel zouden kunnen liegen. Er werd een hele nieuwe industrie genaamd public relations opgericht. Zo is de kracht en de doeltreffendheid van de leugen zo dat veel bedrijven meer geld uitgeven aan marketing, marketing en PR dan zij doen bij het ontwikkelen van hun producten. En natuurlijk zijn het niet alleen bedrijven die liegen.

Regeringen bedriegen en liegen de hele tijd, liegen is vrij gebruikelijk in de academie, medische beroepen en ga zo maar door, op alle gebieden van menselijke activiteiten. De leugen is een kern van het leven geworden. Liegen manifesteert ook in persoonlijke relaties. In het menselijke paringsritueel zullen zowel mannelijke als vrouwelijke geslachten zich op hun charme beroepen om de andere te verleiden. Zoals Nassim Taleb heeft opgemerkt, is charme gewoon een onofficiële manier om iemand te kwetsen. Mensen gebruiken charme om iemand voor de gek te houden wanneer die persoon niet onder normale omstandigheden zichzelf aan hun zouden geven – dit is een vorm van liegen en bedriegen. Een belangrijk deel (ongeveer 35%) van de getrouwde mensen zal hun partners letterlijk bedriegen. De ruwe biologie hiervan ziet er ongeveer zo uit. Mannetjes willen hun sperma zo veel mogelijk verspreiden en zich in een monogame relatie beperkt voelen. Vrouwen willen meestal de beste kwaliteit sperma om zo de beste overlevingskansen te hebben. Met deze chauffeurs is het niet verrassend dat trouw in het huwelijk moeilijk is. Dit wijst ook op een andere kwestie. Mensen zijn in wezen dieren met een zelfbewustzijn en een klein beetje rationaliteit. Het is de formule voor innerlijk conflicten en veel liegen en bedriegen. In onze natuurlijke staat, zonder dat een geconditioneerd bewustzijn is dat ons verteld wat goed en fout is, zouden we verkrachten, moorden en stelen zonder een tweede gedachte. Dit gebeurt constant in het dierenrijk. Maar omdat we samenlevingen hebben gecreëerd met wetten en gedragscodes, moeten we onze natuurlijke instincten op de achtergrond zetten.

Het resultaat is dat we ook tegen onszelf liegen over hoe we ons voelen. Als onze natuurlijke drang gewelddadig is, laten we in plaats daarvan beleefdheid zien, en kunnen zelfs affectie of amusement veroorzaken. De maatschappij is een leugen, maar een vitale leugen als we niet in barbaars gedrag ontaarden. De asociale in de samenleving kunnen barbaars aantrekkelijk vinden, maar ze zouden dat niet voelen als er niemand is om hun auto te repareren of een tand te verwijderen of ze te bevrijden van een vlooiënbesmetting. De samenleving als leugen legt een kloof tussen liegen tegen anderen en liegen tegenover zichzelf; de laatste hiervan is de meest vernietigende vorm van het liegen.

Conditionering in de kindertijd zal in grote mate bepalen hoe dicht we bij onze echte gevoelens zijn. Als een kind gedisciplineerd wordt bij elke keer dat het een of andere vorm van woede vertoont, zal het onvermijdelijk leren die boosheid te onderdrukken en contact daarmee te verliezen. Dit is allemaal een recept voor intern lijden. De oplossing is om contact te krijgen met de emoties via een vorm van therapie. Het probleem hier is dat degenen die in de meeste ontkenning zijn over hun echte gevoelens, de minst waarschijnlijke hulp krijgen. Het is echter wel mogelijk voor een volwassene emotionele authenticiteit te hebben zonder de sociale omgeving om hen heen te verliezen, en de innerlijke leugen niet nodig is.

Een gezonde houding ten aanzien van de leugens is om te accepteren dat de meeste van de interactie met de wereld op leugens berust. Maar als het gaat om onze interne staat, moeten we de leugen zo veel mogelijk vermijden. Natuurlijk zijn met onszelf resulteert in verschillende neurosen en suboptimale gedragingen. Emotionele authenticiteit bij zichzelf herkennen vereist veel moed, maar we lijden ook aan de onvermijdelijke neurosen die door de innerlijke leugen worden veroorzaakt, of we lijden het ongemak dat we vaak voelen wanneer we eerlijk zijn tegenover onszelf. Eén is onbewust en de andere bewust. Wat de wereld daarbuiten betreft, jij bent de baas. En er is geen 'zelf'. En misschien denk je dat je ziel of iets dergelijks hebt maar ook dit is een leugen. Je hebt een lichaam, en je bent volkomen vrij.

Tegen God

De reis door het universum leert dat er een aantal natuurkrachten zijn zoals zwaartekracht, elektrische en magnetische krachten, en kernkrachten. Waar het leven betreft, is er één dominante kracht, en die heet de overlevingsdrang. Dit vermogen zorgt ervoor dat elk schepsel alles in het werk stelt dat het kan voortbestaan en dat alleen de soorten die zich het hoogste op deze overlevingsschaal meten, gaan bloeien. Eigenschappen hiervan zijn voornamelijk fysieke kracht en sluwheid. Leeuwen blinken uit in de eerste, mensen in de laatste. Wij (H.sapiens) zijn de meest slimste en bedrieglijkste van alle soorten – en zo hebben we andere menselijke soorten bijvoorbeeld de Neanderthalers geëlimineerd. Als we het idee van God stellen met 'alles wat er is', dan lijkt God meestal onbewust en mechanisch - voor zover we het kunnen vertellen. Natuurlijk kunnen we een God neerzetten in een meer esoterische vormen van bewustzijn, maar we hebben hier geen kennis van en daarom zou het alleen gissen zijn. We houden ons weg van speculatie. Degenen die het kosmische bewustzijn hebben ervaren, hebben dit boek niet nodig. We kunnen ideeën en concepten creëren, samen spelen met hen en iets of hen gebruiken voor ons doel. Zelfs de slimste dieren zitten dicht bij nul op deze schaal in vergelijking met de mens. Dus de mens is eigenlijk een vreemde eend in de bijt, een tegenspraak in dit universum, hij zet het universum op zijn kop.

Het overlevingsinstinct is helemaal blind - zo blind als zwaartekracht of magnetisme. Aangezien wezens elkaar moeten opeten om te overleven, is de mens echter is geen prooi meer voor leeuwen en andere vleeseters, maar de meest agressieve en sluwe van alle schepsels. Het overlevingsinstinct werkt nog steeds in vol gas. En keert dit blinde instinct zich tegen zichzelf, de mens. Een individu zal proberen om andere mensen te domineren en te exploiteren en als we ervan uitgaan dat de mens dit instinct niet heeft belemmerd door een staat te maken met wetten, dan zullen mensen elkaar door het minste geringste vermoorden. Wanneer de wet in verschillende steden en landen is afgeschaft, is het gebruikelijk om verkrachting, plundering, moord en zelfs kannibalisme te zien. Invallende legers, wanneer er geen beperkingen zijn, zullen moorden, verkrachten en plunderen.

Dus laten we een ogenblik terug naar het idee van God gaan. Deze enorme machine noemende het heelal, of de natuur, is op aarde door het overlevingsinstinct. De inspanning om te overleven is de kracht van God op aarde. De meeste mensen zouden niet willen wonen in een wetteloze staat. Het idee dat degenen die sterker kunnen zijn en gewoon kunnen moorden, verkrachten of stelen van zwakkeren, is niet erg aantrekkelijk. En zo maakt de mens wetten en een staat om zich te beschermen tegen de natuurlijke instincten die verband houden met het overlevingsinstinct. De staat is tegen God.

Omdat de mens zich een toekomst kan voorstellen, kan hij ook zijn dood voorstellen. Uiteraard is dit in strijd met het overlevingsinstinct, en zo zorgt het voor een neurose. De meeste mensen verdedigen gedachten over hun sterfte, waardoor de neurose intensiveert en soms tot ernstige psychische aandoeningen leidt - niet alleen depressie en verhoogde angststoornissen. Ons overlevingsinstinct is ook de oorsprong van vele verlangens - voor seks, eten, kracht, roem, rijkdom - en ga zo maar door. Dus afgunst, haat, jaloezie, minachting, lust en duizend andere emoties blijven onderdrukt. We kunnen wel iets dan aan dat overlevingsinstinct, deze kracht van God die zich manifesteert door het hele leven, en dat is door het te begrijpen. Helaas willen veel mensen en bestuurders een persoon verhinderen om eerlijk te zijn over hun verlangens en emoties - aanvaarde sociale normen zijn het meest voor de hand liggend. Zodra we zelf eerlijk zijn, kunnen we leren om te observeren hoe we het voelen, net zoals ook extern dit kunnen waarnemen. Uiteindelijk zitten we gewoon allemaal opgescheept met een emotionele staat zoals afgunst, haat, lust, bespottling en laten we maar gewoon genieten van de energie. Dit klinkt simpel maar is erg moeilijk. Zo'n werk gaat tegen God in in zekere zin, maar we zijn toch vol in het leven, aangezien we de voornaamste chauffeur het overlevingsinstinct gebruiken voor ons doel - om de energie te begrijpen en te gebruiken. Natuur of God, het wijst er wel op dat de meerderheid van de mensheid simpelweg nog slaven zal zijn van de emoties die voortkomen uit de overlevingsrit.

Vreemde eend

Hond eet hond - dit is de manier hoe de natuur werkt. Het leven is niet verlegen en onthult zijn brutale realiteit voor iedereen die ogen heeft om te zien. De wil-tot-leven, dat zich manifesteert in elk schepsel, betekent dat elk zijn eigen behoeften op de eerste plaats zal zetten. Elk wezen zal doden om hun honger te bevredigen, te vechten om te paren, of om andere te domineren in zijn voordeel. Het is een eenvoudig en efficiënt mechanisme om ervoor te zorgen dat de sterke sterker wordt en de zwakke worden geëlimineerd. Aangezien deze intentie actie oplevert, zou het eerlijker zijn om te concluderen dat de natuur streeft naar diversiteit en kracht tegen elke prijs. Het individu is niet belangrijk, alleen de nimmer eindigende verfijning van de macht van het natuurlijke selectie proces. In de meeste opzichten gehoorzaamt de mens aan deze meedogenloze dynamiek - maar niet geheel. Terwijl alle abstracties zoals natie, religie, corporatie, politieke ideologie enzovoort mechanismen bieden voor één groep om een ander te domineren, zijn er maar een paar mensen die dergelijke kudde gedrag afschuwelijk vinden. Ze vinden ook vaak de persoonlijke interactie onaangenaam - het opscheppen, egoïsme, vermomde agressie, afgunst en ga zo maar door. Hoe kan dit zijn als de natuur het regelt? Waarom zou iemand de competitieve strijd vermijden met dus de mogelijkheid om zichzelf te benadelen? Het lijkt erop dat de geest van de mens niet helemaal tot de natuur behoort. Er is geen bewijs dat de dynamiek die het leven op aarde stuwt iets anders is dan een lokaal fenomeen - een lokale krankzinnigheid. De oplossing voor deze tegenspraak is niet duidelijk. Elk extreem impliceert het tegenovergestelde, en het lijkt me zeer waarschijnlijk dat deze onverbeterlijke wil tot leven zijn brutaliteit door de mens wordt uitgeput. Natuurlijk kan deze onbewuste kracht zelf zijn vernietiging veroorzaken door nucleaire oorlog of milieu ramp - hoewel het woord 'vernietiging' misschien te sterk is, aangezien het primitieve leven steeds opnieuw de strijd begint om meer geavanceerde en agressieve soorten te realiseren. Dit nieuwe fenomeen, van een gedachte die de krachten weigert, is echt een anomalie, de tegenspraak. Of het een toekomst heeft, is nog te zien.

De Vijf Dwazen

We zijn allemaal dwaas, en dwaas komt in vijf smaken. De dwaze dwaas gelooft in het leven en wordt er volledig door gedreven. De emotionele, intellectuele en fysieke dwazen geloven niet in het leven, maar ze denken dat ze bovenop het leven een superstructuur kunnen bouwen met hun meest krachtige kracht en vernuft. De nul dwaas gelooft niet in het leven, en zij gelooft ook niet in zichzelf. Laten we de dwaas in detail bekijken:

De dwaze dwaas

Het leven is goed. De dwaze dwaas (DD) krijgt een baan, een partner, familie, rijdt in een mooie auto en neemt jaarlijks een vakantie van een paar weken. Als de DD dus een gemiddeld soort leven leeft, dan kan deze worden gedragen door werkdruk, de hypotheek en de kinderen, maar over het algemeen is het de moeite waard. Maar als de DD ouder wordt en de gezondheidsproblemen beginnen kunnen ze lelijk achter hun oren krabben, kan ze kunnen gaan heroverwegen en zich afvragen wat het allemaal over gaat. Toen de DD nog steeds ouder wordt, krijgt ze een cynische glimlach, en gedachten over wat er zou kunnen zijn, de gemiste kansen, de manier waarop het allemaal zo snel is gegaan en de mensen die ze kennen vallen rondom weg. Als ze alles in haar leven had geïnvesteerd, heeft ze niets voor zichzelf overgelaten, en zoals Gurdjieff erop wijst, zijn zij die geen zaden planten als ze jong zijn, niet ouder worden als ze ouder zijn. Ze wordt ouder, maar niet wijzer, en als de fascinaties wegvallen, is er niets meer, alleen een uitgestorven schelp die zinbeleving wil zoeken. De tijd die zou kunnen worden besteed aan het verwerven van wijsheid, was gewijd aan het leven - omdat ze in het leven geloofde.

De emotionele dwaas

Als je op een relatief jonge leeftijd erachter komt dat aan alles ook een hogere betekenis kan worden gegeven, dan spreken over de emotionele dwaas (ED). Dergelijke inspanningen worden aangedreven door de smaak voor meer zeldzame emotionele toestanden en het genot waarmee ze verbonden zijn. Het hele leven kan worden geconcentreerd op praktijken die in ze in deze staten leiden, en als een junkie kan het ED erg beroofd lijken raken als deze niet toegankelijk meer zijn. Als gevolg van deze zoektocht naar aangename emoties, wordt de ED gemakkelijk toegedaan door mensen die troostende, geruststellende woorden uitdrukken. Er is een duidelijk gebrek aan intellectuele discriminatie, en de ED kan gemakkelijk door groepshysterie en wensdenken gedragen worden. Naarmate het einde van het leven nadert, realiseert de ED dat hij niets in hem heeft - geen echt begrip, alleen emotionele staten die zoveel belofte houden, maar nooit echt iets opleveren. Hoewel de ED niet in het leven geloofde, maakte hij de kritieke fout van het geloven in de emoties.

De intellectuele dwaas

De intellectuele dwaas (ID) kijkt naar het leven en ziet gewoon de nutteloosheid en de chaos ervan in en daarom gelooft ze niet in het leven. De ID gelooft in systemen, en hoe ingewikkelder en vernuftiger hoe beter. Alchemie, kosmologische systemen, oude kennis, filosofische systemen en theologie zijn allen zaken om op de ID te betrekken. Orde en systematiek boven alles. Ze hebben duidelijkheid in de verwarde wereld nodig omdat de ID

het idee dat de wereld chaotisch en willekeurig is niet kan tolereren. De ID zal eindeloos de betekenis van elk woord in een systeem ter discussie willen brengen, terwijl het hem ontbreekt aan het feit dat de hele structuur misschien wel niets anders goed kan zijn dan de prullenbak. Dogma, vervolging, en andere onverdraagzaamheden zijn vaak de directe kinderen van de ID, omdat het erop lijkt dat hij een intellectuele vesting wil creëren zonder zwakke punten. De ID kan overweldigd worden door de nutteloosheid en leegte van zijn steriele intellectuele creaties. Iets doet pijn in hem en zijn systemen worden te veel om dit te kunnen dragen. Hij heeft het leven geprobeerd te leven, maar het leven heeft hem uit elkaar gescheurd. De ID geloofde nooit in het leven, maar hij geloofde in de gedachtegang - en in al zijn gedachten heeft hij uiteindelijk een gevangenis gebouwd.

De fysieke dwaas

De fysieke dwaas (FD) wordt geen minuut door het leven bedrogen; ze is zich gewoon te bewust van het onvermijdelijke verval van het lichaam en de mars naar de dood. En zo bepaalt de FD het lichaam zo veel mogelijk te behouden - yoga, dieet, de sportschool, supplementen, diverse kwakzalverij, ontspanning - en ga zo maar door. Dit bewustzijn van de onvermijdelijkheid van ouderdom en dood is meestal onderbewust. De FD is eigenlijk in ontkenning over dood en de veroudering, en dit zorgt voor een diepe neurose. Ze dwaast met zichzelf door, door het leven te omhelzen als ze in werkelijkheid maar weggelopen van de dood. Dus terwijl de FD niet door het leven wordt bedrogen, is het onbewust wel het geval. Bij deze mensen ontbreekt vaak emotionele en intellectuele intelligentie, en dus zijn ze een prooi voor alle oplichters die de nieuwste elixirs van het leven verkopen. Als ze ouder worden, wordt hun ontkenning dieper. Dit manifesteert zich in de behoefte aan constante activiteit en het onvermogen om stil te zitten. Op het einde zien ze hun leven voor wat het is - een ondiepe aanbidding van het lichaam en een nutteloze poging om de klok te stoppen. De FD geloofde nooit in het leven, en werd in werkelijkheid daar eigenlijk verschrikkelijk van. Zij geloofden in de kracht van hun lichaam, maar uiteindelijk een hoge prijs te moeten betalen voor het investeren in een kist rottende vlees.

De dwaas nul

De dwaas nul (DN) gelooft niet in het leven, en hij gelooft niet in zijn krachten – zowel lichamelijk, emotioneel als intellectueel. Ze ziet deze vaardigheden meer als hulpmiddelen om iets af te breken, in plaats van op te bouwen. Terwijl de emotionele dwaas emotionele ervaring zal zoeken, zal de DN proberen de emoties te begrijpen en door dit begrip wordt DN minder beïnvloed door hen. De DN toont geen begrip voor systemen of intellectuele bagage. Metafysische systemen, religieuze dogma en filosofische speculatie krijgen voor hem geen ruimte om te groeien. De DN speurt naar ideeën en concepten die weinig fundatie ergens in iets hebben. Ideeën zoals doel, moraal, betekenis, spiritueel zijn hem vreemd en niet meer dan een verbeelding, en worden gezien voor wat ze zijn – fabels, chimera. Wat het lichaam betreft, weet de DN dat hij sterft en dat de feiten laten zien dat de dood zich niet zal laten bedriegen door overmatige aandacht voor dieet, lichaamsbeweging en andere fetisj. De DN verheugt zich erin om zelfs minder te worden en verafschuwt de deskundige, de toegewijde, de dwaas die denken dat het leven een accumulatieproces is terwijl het eigenlijk een vergiet is. Het lichaam liegt niet - het hele leven is het traag proces van het lichaam dat minder wordt - van sterven. De DN wil dat zijn hele wezen naar nul verhuist en er zin in heeft. Voor

de DN heeft het leven veel minder doornen omdat hij niet geïnteresseerd is in het plukken van rozen.

De Vijf Vrijheden

Vrijheid is slechts de afwezigheid van dwang. (Angst de afwezigheid van vrijheid, donker de afwezigheid van licht, etc.) Natuurlijk zijn beperkingen altijd aanwezig in een of andere vorm, en is dus vrijheid altijd relatief. De meest problematische beperkingen zijn die, als er iets op een of andere manier in de weg komt te staan. Een auto dat met 20 kilometer per uur op de snelweg rijdt, zal de nodige problemen voor andere weggebruikers veroorzaken en kan gemakkelijk de oorzaak zijn van een ongeluk. Een zwemmer die gedwongen is om te zwemmen met een gewicht van dertig kilo aan zijn lichaam, zal bijna zeker verdrinken. Hoe minder beperkt iets is, hoe sneller het past in zijn omgeving.

De menselijke geest is niet vrij. Het is geconditioneerd door zijn inherente aard, door zijn milieu en omgeving, en ook door geloofstelsels die het maar heeft aangenomen. Een gedachte die door onverbiddelijke ideeën wordt beperkt, zal echter alleen al door deze beschikbaarheid op dezelfde manier ontbreken, dat een zwaar menselijk lichaam langzaam en onhandig zal zijn, zo zal een overbelaste geest de oorzaak zijn van veel lijden, waardoor het botst met de realiteit en alles daaruit voorgekomen onhandig of zelfs schadelijk is.

De eerste vrijheid - geen waarheid.

Iedereen heeft de neiging te geloven dat de waarheid bestaat. Net als bij alle geestelijke lasten is het een poging om grenzen rond het leven te zetten, zodat we het kunnen beheersen. Als we maar wat waarheid zouden kunnen vaststellen, zou het dienen als basissteen voor de bouw van een uitgebreid bouwwerk, dat op zijn beurt ons in staat stelt om efficiënter te werken in het leven en met minder risico. Het klassieke voorbeeld hiervan is religie - een reeks overtuigingen die een grond vormen voor ons om met het leven om te gaan. Dat een dergelijke grond kan botsen met de realiteit van het leven, wordt nooit geaccepteerd en daarom kan een religie het gebruik van anticonceptiva verbieden in een overbevolkte wereld. Op een meer alledaags niveau kunnen we beweren dat een verklaring logisch gezien juist is of dat een feit waar is. Maar dit is niet wat we hier met de waarheid bedoelen. De waarheid die de meeste van ons achtervolgen is een reeks overtuigingen die ons in staat stellen de wereld en onze positie daarin te begrijpen. Het hoeft nauwelijks te worden gezegd hoe onmogelijk zo'n zoektocht is. Zelfs bij onze wetenschappen weten we bijna niets. Dergelijke onwetendheid is onvermijdelijk. Het universum is bijna onbeperkt in zijn complexiteit en oneindig in de mate waarin we het niet begrijpen. Wat voor soort waarheid kunnen we voorstellen in het gezicht van het oneindige? Godsdienst is niets meer dan bijgeloof, wetenschap niets anders dan het kromme passend te maken en filosofische systemen zijn maar fantasieën gebouwd op onstabiele voetstukken. Het zou beter zijn om deze dingen maar te laten voor wat ze zijn - menselijke constructies ontwikkeld om eindige wezens te helpen in hun bestaan in een oneindig universum. Maar ze zijn niet de waarheid.

Laat de waarheid voor wat het is, en we laten ook de onverdraagzaamheid, angst, gefronste wenkbrauwen, onaangepast gedrag ver achter ons.

De tweede vrijheid - geen doel.

'En doel' is een menselijke uitvinding. Als we bijen stuifmeel zien verzamelen of een leeuw die een hert dood, zou je kunnen zeggen dat hun doel is maar dan maak je een vergissing. Een bij weet niet dat het pollen verzamelt - het doet het gewoon volgens zijn programmering. Op dezelfde manier verspilt onze lever extracten van het bloed zonder enig bewustzijn van zijn functie. Als we over het doel spreken, verwijzen wij naar een idee dat in ons hoofd wordt bedacht en waarvan we bewust zijn.

Voor veel mensen is het begrip van een doelloos leven onaanvaardbaar. Nogmaals, we praten niet over doeleinden die dienen om ons leven te verbeteren. Het streven naar een kwalificatie om een betere baan te krijgen is uiteraard doelgericht, maar draagt niet hetzelfde gewicht als ideeën die kunnen worden opgebouwd om ons levensdoel te geven. Ons leven heeft geen doel omdat het universum geen doel heeft.

Dat het universum zonder doel is, is duidelijk zichtbaar. Om een doel te hebben, moet het op een of andere manier bewust zijn. En het zou ook moeten ontbreken. 'Een doel' is slechts een uitdrukking van gebrek. Als het universum allemaal is, hoe zou het mogelijk een idee hebben van iets dat ontbreekt en van iets buiten zichzelf?

Mensen bouwen doeleinden omdat ze een gebrek hebben. Dit gebrek komt meestal uit een gevoel van innerlijke leegte. En daar zijn de religies die dit gebrek aanpakken door beloftes van onsterfelijkheid, een liefdevolle God en betekenis aan het menselijk leven te geven. Nieuwjaarsculturen en andere sektarische feestdagen doen vrijwel hetzelfde met bevestigingen dat we liefde en geest in het vlees zijn.

Om geen doel te hebben is vrij te zijn. Mensen die zich anders voordoen, zijn beperkt in hun denken en gedrag. Het is een onnodige last.

De derde vrijheid - geen vrije wil.

Het gemeenschappelijke idee van vrije wil is dat we vrij zijn om te kiezen wanneer we alternatieven aangereikt krijgen. Stel je voor dat je langs een ijssalon loopt. Koop je een ijsje? Wel, je houdt van ijs maar gisteren las je nog een boek over de vele schadelijke effecten van suiker, en dus besluit je het ijsje niet te kopen. Dus was de daad van het niet kopen van een gratis handeling? Als u het boek niet over suiker had gelezen, had u waarschijnlijk een ijsje gekocht. Op die basis was het geen vrijwillige daad. Het was volledig geconditioneerd door jouw staat op dat moment, en of je het boek had of niet had gelezen. We hebben de illusie van de vrije wil omdat we bewust zijn van de beslissingen die we nemen, maar niet om de redenen waarom we de beslissingen nemen.

De moderne neurowetenschappen kunnen hier duidelijk maken. Het heeft gevonden dat de hersenen in veel gevallen een aantal minuten voor de handeling beslissen over een actie. Het was allemaal eerst in het onderbewustzijn voordat de beslissing zich bewust werd.

Er is een zeker ijdelheid geassocieerd met het begrip vrije wil. We fungeren alsof we op een of andere manier afgesneden worden van het milieu en dat we autonome wezens zijn. Niets is verder van de waarheid. Het milieu dient zich voortdurend aan ons aan, en deze conditionering is de oorzaak van veel van onze acties. We zouden waarschijnlijk niet een ijsje kopen op een dag toen het sneeuwde, om een voorbeeld te geven.

Hoewel we in veel opzichten simpelweg automaten zijn, kunnen we ook beslissingen nemen die we maken door ons begrip te veranderen. Het lezen van het boek over de kwaad van suiker zal waarschijnlijk onze beslissing beïnvloeden over het wel of niet kopen van het ijsje. Echter, we drukken alleen de beslissing een niveau terug. Wat is het dat ons het boek leest? Nogmaals, dit wordt volledig bepaald door andere factoren. Toch blijft het principe waar. Naarmate ons begrip verandert, zullen ook onze beslissingen gebaseerd zijn op die kennis.

Realiseren dat we geen vrije wil hebben is belangrijk. De meeste mensen verwerpen het idee omdat ze daadwerkelijke geloven in controle te zijn. Maar we erkennen dat we volledig geconditioneerde wezens zijn, en dat we geen vrije wil hebben, is zeer bevrijdend. Berouw en spijt zijn niet langer geldig, en ook geen lof of eer. Het gevolg hiervan is een onderwerp in zichzelf, maar het feit blijft - we hebben geen vrije wil. Dus, val niet in een greppel en word vrij.

De vierde vrijheid – van geen belang.

Aangezien elk schepsel, en met name de mens, zichzelf als het middelpunt van het universum ziet, is er een natuurlijk veronderstelling van een gevoel van zelfbelang en eigenliefde. Helaas deelt de rest van de wereld dit gevoel niet met je mee. De meeste bewuste wezens zien anderen bijna als onheilspellende voorwerpen. Zie een leeuw aan het kauwen op de organen van een gazelle terwijl het nog leeft. Er zijn geen zichtbare tekenen van enige empathie, of de gazelle dood of levend is, het lijkt irrelevant te zijn voor de leeuw. En zo is het tot op zekere hoogte bij mensen. Terwijl elk aan hun beproevingen en verdrukkingen lijdt, gaat het om hun diepe existentiële angst en deze kan ze ernstig pijn doen. Natuurlijk, als we een vorm van relatie met een ander hebben, dan wordt hun innerlijke staat beter bekend bij ons. In het algemeen behandelen we alle vreemden als objecten en behouden ons het gevoel van gevoel voor onszelf.

We kunnen laten zien hoe belangrijk we zijn. Het eigen lichaam en onze gedachten en emoties zijn heel belangrijk. Zij vullen onze wereld. Voor degenen die dicht bij ons zijn, zijn we minder belangrijk dan zij voor zichzelf zijn, die dicht bij ons zijn, zijn we minder belangrijk dan zij voor zichzelf zijn, maar toch nemen we wat belang in. En dan gaan we naar feestjes en bezoeken naar ongedwongen vrienden en kennissen. In feite zijn we misschien niet het minst belangrijk voor deze mensen. Dus, we hoeven niet heel ver te gaan om alle betekenis te verliezen. Hetzelfde geldt voor zogenaamde 'beroemde mensen'. Terwijl de bevolking van de wereld een zeer beroemd persoon kan kennen, zal een dergelijke persoon niet worden gemist als ze plotseling verdwijnen. Net zoals als er al wezens die in de Andromeda-melkweg leven, zullen deze gelukkig onbewust zijn van het uitsterven van alle levens op planeet Aarde.

Maar dit is slechts een overweging van de omvang van het universum en het aantal dingen daarin. Hoe zit het met tijd? We hebben allemaal een raam van ongeveer 70 of 80 jaar om ons leven te leven, we kunnen relevant zijn voor een kleine groep mensen. Nu is het universum ongeveer 13 miljard jaar oud - dat is 13 met negen nullen daarna. Binnen honderd jaar van je dood zal je bijna helemaal vergeten worden - het zal zijn alsof je hier niet had gewoond. Zelfs de Zon en onze melkweg, de Melkweg, zijn niet nodig. In twee miljard jaar zal de zon exploderen, en de Melkweg zal botsen met de Andromeda-melkweg. Het zal op grote schaal vuurwerk zijn, en alleen God krijgt een zitje om het te zien. Ik noem dat zelfzucht op oneindige schaal. Zo kan je egoïsme nooit veel opvullen. In feite is het nul om precies te zijn, zelfs als je een narcistische psychopaat bent.

Dit universum is zonder twijfel heel erg groot - ongeveer 100 miljard sterren in elke Melkweg en er zijn vier biljoen sterrenstelsels. En om zaken erger te maken, lijkt het alsof er een oneindig aantal universum zijn - de multiverse genoemd. Dus voor alle doeleinden is het bestaan oneindig in tijd en ruimte. Verdeel elk eindig getal door oneindigheid, en je krijgt nul. Dus jij en ik zijn nul. Zelfs ons hele Melkweg is nul.

We willen dat onze levens zin en doel hebben. Maar hoe kan nul betekenis of doel hebben? Deze gedachte zal u of kan u vrijmaken. Dat jij en ik geen componenten zijn in het oneindigheid van het bestaan betekent dat onze acties helemaal zinloos zijn en dus binnen de grenzen van de wet kunnen we denken en doen wat de we willen. Het maakt niet uit. Het maakt niet uit. Nogmaals, deze gedachte verdrukt of bevrijdt.

Laten we ons voorstellen dat we heel erg belangrijk zijn. Deze staat impliceert dat we een cruciale rol hebben om te vervullen, en dit impliceert op zijn beurt de verantwoordelijkheid. Ik wil geen verantwoordelijkheid voor iets dat ik niet begrijp. Geef mij elke dag een nul. Nul laat me onverantwoordelijk zijn - opnieuw binnen de grenzen van de wet en voor anderen die we willen vermaken.

Hoe belangrijker je bent, hoe minder vrij ben je. Kies nul en adem in de frisse wind van onbelangrijk zijn. Je ego kan bezwaar maken, maar zeg maar dat er een keuze is – het belang met alle bijbehorende verantwoordelijkheden, of nul met innerlijke vrijheid. Zelfs onze kleine ego's moeten juist begrijpen dat het beter is om niets te zijn dan iets.

De vijfde vrijheid - geen moraal code.

De meesten van ons hebben een sterke neiging om aan te nemen dat het leven komt met een morele code - in het bijzonder menselijk leven. We hoeven niet lang naar ons dierlijke gedrag te kijken om te beseffen dat elk begrip van een morele code gewoon belachelijk is.

Religieuze proclamatie zoals de liefde van je buurvrouw en het gezegde 'wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet', lijkt grotendeels te zijn genegeerd, hoewel de meeste mensen dergelijke uitspraken zouden goedkeuren. Dit is waar de geest bereid is, maar het vlees is zwak, en aangezien we meestal vlees zijn, worden we geregeerd door het overlevingsinstinct tot uitsluiting van bijna alles. De inspanning om te overleven manifesteert zich op vele manieren - van eenvoudig fysiek geweld tot de meest ingewikkelde uitgekookte plot. Hoe subtieler de agressie, hoe meer hypocrisie het zal begeleiden. Degenen die morele superioriteit aanspreken, zijn meestal degenen die de grootste zelfbelang hebben.

De bodemlijn is dat de natuur niet komt met een morele code die erin is ingebouwd. Het is elk schepsel voor zichzelf, en naar de hel met alles anders. Bekijk een menigte die op een koopjes vrijdag in een winkel komt, het gedrag zal duidelijk zijn. In dit opzicht zijn dieren een verloren oorzaak. Zij blijven zich tot in de eeuwigheid elkaar aan de degenen rijgen. De mens heeft echter de mogelijkheid om met 'de reden' het leven meer verdraagzaam te maken. De oprichting van een staat met wetten biedt de mogelijkheid voor de mens om het leven te leven met vrijheid van angst en de voldoening dat overtredingen worden gestraft. Zo'n staat introduceert ook het idee dat de staat en de mensen beter floreren als ze elkaar tot op zekere hoogte helpen. Het vertrouwen wat de mensen in de staat hebben. Terwijl de natuur een man verbiedt die door een muur loopt belemmert de staat geen Stalin, Hitler of enig ander despoot van het vermoorden van miljoenen mensen. Als de mensheid op een duurzame manier zal gedijen, moet hij zijn wetten met reden moeten scheppen.

Zijn of niet zijn

Slechts een blik op de 'spirituele' zelfhulp, filosofische en religieuze doctrines suggereert hebzucht voor het bestaan en een afschuw van het niet-bestaan. De meeste meditatiepraktijken zijn gericht op grotere helderheid en intensiteit van het bewustzijn en zijn in wezen maar een andere vorm van materialisme. Zelfhulpboeken hebben de neiging om een 'gelukkiger' leven te benadrukken, en door verschillende bevestigende opmerkingen kan een persoon zichzelf overtuigen dat ze zich verschillend voelen van hoe ze zich voelen. Dit soort dingen zijn gevaarlijk – je kan er een neurose van krijgen en erger als het verschil tussen werkelijkheid en verbeelding zich uitbreidt.

Zonder dit punt aan te pakken, kunnen we de verschillende benaderingen van het leven op de volgende manier samenvatten:

- Geestelijk werk - hoopt op meer bewustzijn, een gelukkiger leven en eventueel onsterfelijkheid.
- Zelfhulp - hoop op comfortabeler leven, grotere welvaart en alle levensbevestigende dingen.
- Filosofieën - met enkele opmerkelijke uitzonderingen (Schopenhauer, Cioran, etc.) proberen de meeste theorieën ons te overtuigen dat God bestaat, dat er orde in het universum is en dat rationalisme ons helpt om efficiënter met het leven te gaan.
- Religies – de bevredigers, in die zin dat onzekerheden worden aangepakt, lijden krijgt een doel en beloftes van het leven na de dood van het lichaam.

Het lijkt allemaal een beetje wanhopig om onze betekenis bevestigd te zien en meer van dit zogenaamde bestaan te verwerven – voor vrijwel elke prijs. Helaas, of gelukkig, afhankelijk van je standpunt, is er een andere kant van dezelfde munt - en het heet het niet-bestaan. Ons bestaan (en leven) is relatief gemakkelijk te begrijpen. Net als onwetendheid een soort ziekte is die gemakkelijk te genezen is. Aangezien we een product van de natuur zijn, erven we het overlevingsinstinct - het verlangen om in ons bestaan vol te houden. Het is overal en in alles aanwezig en dus het mag niet zo verrassend zijn om zogenaamde spirituele, religieuze en filosofische zaken te beheren. In werkelijkheid is er niets verheven aan zich bezighouden met activiteiten voor een langer en aangenamer leven. Je kan je beter toewijden om meer geld te verdienen wat efficiënter zal zijn om voor een langer en aangenamer leven.

Als we het niet-bestaan overwegen, wordt het moeilijker. Er zijn bijna geen denkers geweest die ons op dit onderwerp hebben verlicht. Boeddhisme is misschien het meest bruikbare met zijn uitspraak dat al onze ellende voortkomt uit de wens om te bestaan. Gelukkig ervaren de meesten van ons elke nacht een niveau van niet-bestaan, in een diepe droomloze slaap. En dit wijst op het punt dat het bestaan niet synoniem is met het onbewust.

Om de weegschalen te compenseren en onze afschuwelijke obsessie met het bestaan te compenseren, is het de moeite waard te erkennen dat periodes van niet-bestaan (bewusteloosheid) ook waardevol zijn. Er is een dualiteit, en het lijkt waarschijnlijk dat er achter dit geen bestaan bestaat of niet bestaat. Echter, een leven dat gewoon door de wil-tot-leven wordt geduwd zal onafscheidelijk neurotisch zijn, om het ongemakkelijke feit dat het bestaan (en het bewustzijn) op een gegeven moment lijkt te beëindigen.

Verschillende oefeningen kunnen helpen bij het herstellen van het evenwicht tussen bewustzijn en bewusteloosheid (bestaan en niet-bestaan). Een simpele ademhalingsmeditatie die zich richt op de uitademing en met name de pauze aan het einde van de uitademing, is handig. De dood van het lichaam in yoga is ook handig als we het lichaam ontspannen, we mediteren over onze sterven. De meeste mensen zouden niet kiezen om deze dingen te doen, maar zorgen voor meer evenwicht.

Spiegelwerk

Wel kijk, ging de kat verder, een hond die boos is gaat grommen en als hij boos is kwispelt ie met zijn staart. Ik ga knorren als ik blij ben en mijn staart kwispelt als ik boos ben. - De Cheshire kat van Alice's Through the Looking Glass.

Gurdjieff vertelde dat mensen de realiteit op-zijn-kop ervaren. En misschien is er een manier om dit te corrigeren, laten we de wereld eens door een glas of spiegel gaan bekijken. Op deze manier lijkt als u direct ergens naar kijkt verkeerd, maar kijk je door de glas of via een spiegel opeens goed. Wat pijnlijk lijkt, zou aangenaam kunnen zijn, en wat lijkt wenselijk lijkt onwenselijk. Deze aanpak is niet anders dan Gurdjieff's bewering dat elke stok twee uiteinden heeft (het moraal). Als er iets goed met je gebeurt, betekent dat bijna zeker dat er iets is gebeurd met iets of iemand anders. Als we in een leuk winkelcentrum lopen en een nieuw shirt of jurk kopen voor een heel goedkoop prijsje, dan kunnen we er bijna zeker van zijn dat dit koopje prijs een ondraaglijke ellende was waar kinderen een dollar per week betaald worden om 12 uur per dag te werken.

Dus laten we eens kijken door het kijkglas. De meeste mensen willen innerlijke vrede, en bovenal alles is dat waar veel mensen naar hunkeren. De charlatans hebben allerlei slangenolie en paddenbloed aangeprezen om ons te helpen in deze zoektocht. Geïmporteerde goeroes uit het Oosten vertellen ons dat het allemaal de bedoeling is om de geest stil te maken, en als u duizenden dollar betaalt om een cursus in bemiddeling bij te wonen, dan kan innerlijke vrede gewoon een lotuspositie zijn. Het werkt niet. Of een andere charlatan kan voorzichtigheid u voorstellen - bewust zijn van wat er op elk moment gebeurt en probeert de aandacht op de taak bij te houden. Het werkt ook niet. En dan zijn er nieuwe leeftijdsgroepen die chakra genezing, positief denken, visualisatie, astrale reizen en elke andere hocus pocus zouden aanbevelen die lijden aan de mensheid, genoeg is om daar geld

aan te verdienen. Het probleem met al deze benaderingen is dat door het kijkglas bekeken ze allemaal de verkeerde kant op gaan.

Allereerst, vergeet innerlijke vrede. Zet je focus op de innerlijke demonen die alle problemen veroorzaken. Natuurlijk is onze natuurlijke neiging om hen te vernietigen. Niet mogelijk. Allereerst moet je ze leren kennen om een beetje van ze te gaan houden. Dergelijke kennis kan uw innerlijke overtuiging verstoren bijvoorbeeld dat u een zeer vriendelijke zorgzame persoon bent en dat de demonen gewoon onwelkome bezoekers zijn. Ik heb nieuws voor je. De demonen zijn mee jou, dan jouw zorgvuldig geconstrueerde zelfbeeld dat je gebruikt om iedereen te overtuigen wat voor een goed goede gast of mens je bent. Ga vrienden maken met je haat, je jaloesheid, je lusten, hebzucht, jaloesheid enzovoort, gevolg hiervan is wel dat het zou je ego zou kunnen beledigen en een ernstige stress en wanhoop kunnen geraken. Het alternatief is om terug te gaan naar de slangenuitverkopers. Je zal merken dat het maken van vrienden met je demonen ervoor zorgt dat ze minder problematisch zijn en dat je op zijn beurt meer innerlijke vrede kan ervaren. Wanneer een demon lastig is, geef hem een beetje aandacht en liefde en probeer hem niet weg te duwen of te negeren. Dus als je collega begint te praten over een nieuwe supergoede baan en de afgunstdemon begint zijn vuur in jou blazen, moet je het gewoon 'hoi hoe gaat het met je' zeggen, en probeer het niet te veranderen of ontkennen. Zo gekeken naar onze demonen, iets die we liever niet zouden hebben, maar door het kijkglas gekeken zijn het onze beste vrienden.

Misschien is het lijden van de wereld ook een probleem voor jou. Als we om ons heen kijken kunnen we concluderen dat iedereen daar liefde, licht en sentiment voor uitgeeft (zoiets), dat dit wereld beter zal maken. Niet dus, kijkend in de spiegel zouden we rechtdoor moeten gaan door de volledige verschrikking die het leven is heen. Dit vereist een zekere mate van moed en eerlijkheid. Hoe meer een persoon bereid is om alle stenen op te heffen en naar de verschrikkingen die onder deze stenen liggen te zien, worden we bewust van gevoelens van medelijden en verdriet. En ironisch genoeg worden we ook bewust van de verschrikkelijke pracht van de wereld. Gurdjieff zei dat de wereld een strijd is tussen vreugde en verdriet, en zo is het ook. Je kunt je alleen verzoenen met de aard van het bestaan als je het in het gezicht durft aan te kijken.

Er zijn nog veel meer voorbeelden. Mensen die zich veilig willen voelen, bouwen een fort om zichzelf heen en hoe meer de vesting groeit, hoe steviger, hoe makkelijker het wordt vernietigd. Als je veiligheid wil, word dan willekeurig. Wordt ervaren in de chaotische en willekeurige aard van het bestaan, en dat is je kracht om alle situaties te aan te kunnen. Als je geliefd wilt zijn, probeer niet lief te zijn. Wees gewoon jezelf - wees authentiek met wratten, haren op je rug en kromme lange nagels en alles. Mensen houden van authenticiteit. Als je geen angst wilt voelen, vergeet dan de hoop. Hoop noch wanhoop. Als je geluk wilt, ga vol plezier en geluk kijken naar wat je ongelukkig maakt.

Kijken door het kijkglas betekent het opgeven van hoop op bevrediging. Een domme manier van leven is het najagen van wat je denkt jou bevrediging te zullen geven. De slimme manier is door het kijkglas. Als nieuwe auto je idee geeft dat het jou gelukkig kan maken, probeer het eens andersom. Kijk naar je gevoel van wat je wil en wat de reden daarvan is. Vreugde, geluk, tevredenheid, innerlijke rust enzovoort, komen uit zichzelf. Alles wat je kunt doen is zorgen dat de basis van die gevoelens goed is. Geluk dat u direct door uw inspanningen verwerft, zijn altijd kortstondig, en zal zelfs het tegenovergestelde in de loop van de tijd oproepen. Zo zal de nieuwe auto een vorm van bevrediging geven tot de nieuwigheid

afloopt en het volgende object van plezier weer tot stand komt. Doe het niet. Kijk altijd in het kijkglas.

Wees nul

Wees emotioneel gezien nul, en wat betreft al je intellectuele ideeën en opvattingen wees ook nul. Reduceer uw intellectuele ideeën en opkomende emoties steeds weer naar de nul toestand. Dit klinkt alsof het makkelijk is, maar is het niet. Het leven heeft zijn haken en ogen, je emoties en al je ideeën hebben je gevormd en we lopen allemaal rond met deze enorme hoeveelheid intellectuele en emotionele bagage.

Nul is niet bezig met het proberen om emoties te stoppen, maar koopt ze ook niet in. Voor het verstand gaat het echter om nul om je ideeën er uit te halen en ze op een groot vreugdevuur te gooien. In tegenstelling tot de emoties die niet onder onze controle staan, maar een reactie op onze omgeving zijn, zijn ideeën bijna helemaal onder onze controle en kunnen we hun waarde testen en indien gewenst ze op het vuur van de ijdelheden en eigenliefde gooien.

In veel religieuze tradities wordt de oprichting van de wereld gezien als een fout – weg met die nul. Vóór dit alles was er nul, maar iets kleins, het bijna onmerkbare stoorde de nul, en de materie werd geboren. Zo is het met onze natuur. Als we op nul kunnen rusten, wordt het leven eenvoudiger, rustiger en ervaren we tevredenheid. Slechts een kleine positieve of negatieve beweging weg van nul en we kunnen ons in de wereld van alles voor jaren verliezen - misschien een hele leven.

De eerste stap in terug naar nul (omdat we eenmaal nul waren) is om te erkennen dat plus of min geen wenselijke staat is. Plus kan je bijvoorbeeld emotionele opwinden of je kan een nieuwe systeem of denkwijze aannemen en daarvan overtuigd raken. Min kan veel verdriet zijn bij de dood van een naaste, of de realisatie dat al dat positieve denken uiteindelijk geen enkel verschil maakt. Dit is de aard van het leven - voor alles boven zit komt er weer iets naar beneden. De ups creëren plezier, en de downs veroorzaken pijn. Elk leven is nul, net zoals de totale energie in het hele universum nul is. Op elk moment kunnen we vol met genoeg zijn omdat er iets significant is gebeurd op de positieve kant van het leven. Maar je kan er zeker van zijn dat we op een later moment wanhopig zullen zijn omdat het allemaal toch weer hopeloos lijkt. Zo is de achtbaan van het leven gezien op een emotioneel niveau. Degenen die denken dat ze alleen rozen kunnen plukken zonder daar door doornen gestoken te zullen worden, zijn absoluut krankzinnig - en het is de moeite waard te herinneren dat de zelfhulpbranche werd gecreëerd om deze misleiding voor ogen te houden.

Intellectueel nul is veel makkelijker te bereiken dan emotioneel nul, hoewel het nog steeds een uitdaging is. We kunnen onze inventaris van ideeën onderzoeken, en beslissen of ze een nuttig doel dienen en ze weggooien als ze dat niet doen. Er zal weerstand zijn, omdat veel ideeën zijn aangenomen om onze wereldbeeld te versterken. Dus iemand kan het idee hebben dat we allemaal na de dood van het lichaam door God beoordeeld zullen worden. Echter dit kan op geen enkele manier worden geverifieerd. Het is fantasie - puur en simpel. Het illustreert echter een belangrijk punt. De ideeën die we in onze gedachten houden, zijn vaak verbonden aan emoties en daarom kan een intellectuele reiniging niet plaatsvinden zonder parallel werk te doen aan de emoties. De persoon die in een God gelooft, kan dit

doen omdat ze zoveel onrecht zien (of wat zij beschouwen als onrecht) en kan er alleen maar omgaan door een vorm van straf voor de overtreders na de dood aan te nemen. En hier zien we nog een ander ding. Ideeën zijn gekoppeld, evenals emoties dus. Noties van onrechtvaardigheid zullen op hun beurt leiden tot concepten van recht, fout, straf en moraal. Misschien begint u te zien hoe diep dit labyrint gaat.

Wat opvallend is van de spirituele, religieuze en zelfhulpbronnen en geschriften is dat ze erop gericht zijn om meer emotioneel en intellectueel afval op te bouwen, bovenop dat een persoon al bezit. Elke inspanningen naar vrijheid en vreugde moeten altijd een proces van loslaten zijn. Metafysische systemen, morele systemen, rituelen en dergelijke zaken zijn precies de tegenovergestelde manier voor bevrijding. In feite is het enige wat iedereen van ons kan doen is een helder schoon schip maken. En het uitruimen en opruimen moet niet worden gedaan om iets te bereiken. Dit zou gewoon een ander bagage of rommel zijn. Het is raar dat het bereiken van nul het moeilijkste ding van iedereen moet zijn. Op de een of andere manier is nul tegen God, tegen de creatieve kracht die alles in beweging zet, en dus zal het moeilijk zijn. Maar achter het fenomeen van God (of Natuur) is de ondubbelzinnige substantie, en liefde is ook een substantie, zoals de oudheid het zou noemen, het potentieel van bestaan waaruit de realiteit zich laat zien. Wees nul, wees mogelijk.

Ordelijk is dood

Het universum lijkt te zijn geboren uit chaos en stelt uiteindelijk een vorm van orde vast. Chaos veroorzaakt het creatieve gebeuren, en dit is onvermijdelijk omdat de creatie van iets nieuws impliceert dat er geen vooraf bepaald plan kan zijn. In het fysieke universum manifesteert orde zich als sterrenstelsels, planetaire systemen, de takken van een tomatenplant, je hand en vingers en dergelijke. Maar hier is de realiteit van dit proces - als deze structuren zijn opgericht, sterft het universum. Er is minder creatieve chaos en er ontstaat een langzame drift naar nulactiviteit. Fysici voorspellen dat het universum een enorme oceaan van samenzijn zal worden, en als alles hetzelfde is, kan er geen energie-uitwisseling zijn (omdat alles dezelfde energie heeft). En als er geen energie uitwisseling is, hebben we de dood. Het universum zal door de samenleving tot de dood verstikken. Terwijl het universum fascinerend is, is de manier waarop we leven veel interessanter. Gelijkheid is de dood van de maatschappij en de dood van het individu. In een samenleving waar mensen allemaal dezelfde interesses hebben en vrijwel dezelfde dingen doen, kan er weinig progressieve uitwisseling zijn. En het leven wordt saai, saai en herhalend. Op individueel niveau is elke persoon een unieke creatie. Als een persoon deze uniciteit en talenten kan behouden en de krachten kan weerstaan die homogeniseren, dan ervaart zo'n persoon een dynamische energie-uitwisseling met zijn of haar omgeving, en vooral met andere mensen. Dit betekent niet dat externe invloeden als vervelend worden beschouwt om het aangename te kunne voortzetten, het is misschien vervelend maar er is in ieder geval een energie-uitwisseling.

De primaire taak voor iemand die wil zijn wat ze in werkelijkheid zijn, in plaats van hoe de omgeving ons steeds blijft vormen, is om te leren om externe druk te herkennen en eventueel af te wijzen. Zo'n persoon blijft levend, in de zin dat er een unieke interactie is met de rest van de wereld. Het alternatief is een langzame levende dood, met verdriet, depressie, slaperigheid en verveling. Het behouden van uniciteit betekent het verwerpen van alle vormen van innerlijk ordenen - omdat orde de dood is. Een persoon moet bewust tegenstrijdige ideeën onderhouden, zeer moeilijke vragen stellen, interne confrontaties creëren die verschillende inzichten, intenties en ideeën impliceren - met andere woorden; zij moeten innerlijke chaos creëren. De persoon die steeds dezelfde dogma's en gedachtegoed heeft geaccepteerd als een middel om hun innerlijke leven stil en rustig te maken, heeft de dood gewoon geaccepteerd. Ze ervaren alles als storende wat verschilt - verschillende mensen, verschillende culturen, levensmiddelen, kleding, gewoontes, overtuigingen - en ga zo maar door. De persoon die de dood van de innerlijke orde heeft geaccepteerd, houdt zich verre van alles wat van hem of haar verschilt. Denk aan religieuze en ideologische onverdraagzaamheid, tunnelvisies en vervolging. De samenleving in het algemeen wordt echter op dezelfde manier aangedreven. Een persoon die de familie niet accepteert, een baan, oppervlakkige socialisering en een enigszins passieve acceptatie van de waarden van de samenleving, zal worden uitgestoten.

Het doodinstinct is het instinct voor orde, en natuurlijk is de meest geordende staat voor een persoon de fysieke dood - geen energie, geen beweging en samenzijn met het voornamelijk anorganische heelal van materie. De ultieme eindstaat is niet alleen inerte (trage) materie, maar materie dat helemaal uniform is.

Het idee dat de dood de orde is, vormt een scherp contrast met het geaccepteerde idee van een geestelijk leven, waar mensen rust, vrede en rust zoeken. In werkelijkheid is veel van wat voor het spirituele leven gaat, gewoon het doodinstinct aan het spelen - de acceptatie van orde en een overgave aan de invloeden van de samenleving.

Niets is belangrijker voor een persoon die het leven zoekt als de afwijzing van de orde. De invloeden die orde opleggen zijn bijvoorbeeld, onderwijs, religie, maatschappelijke normen, familie en leeftijdgenoten. Voor een mens is het leven hoofdzakelijk het leven van de geest, alles speelt zich tussen de oren af. Om het leven echt en ten volle uit te kunnen leven moeten we ons beschermen tegen de gelijkheid en orde.

Een opmerking over entropie (d.i. alles valt uiteindelijk uit elkaar, alles neigt naar wanorde): Het begrip entropie is een van de belangrijkste concepten in de theoretische natuurkunde. Het kan gezien worden als een regel van orde in een systeem, en het idee heeft veel toepassingen in vele gebieden van het leven. Misschien is het meest verrassende dat deze stoornis, zoals gedefinieerd door entropie, door de meeste mensen als orde gezien wordt. Stel je voor een kamer vol mensen, allemaal met dezelfde meningen, dress code, gewoontes, gedrag en ga zo maar door. Sommigen zouden dit als ordelijk zien, op dezelfde manier een regiment soldaten die allemaal samen marcheren. Dit al is een zeer lage energie situatie. Welk gesprek kan je met deze mensen hebben? Het zou behoorlijk vervelend en saai worden.

De tegenovergestelde situatie zou een kamer zijn van mensen uit diverse culturen, verschillende denkbeelden, meningen en dergelijke. Een smeltkroes zoals dit kan iets interessants produceren, en er zou zeker meer energie zijn dan bij de groep robotten die we eerder hebben genoemd. In feite is de hoeveelheid nuttige energie in een systeem omgekeerd evenredig met zijn entropie. Lage entropiesystemen hebben veel nuttige energie. Een hoog entropie, hoogst versterkt systeem, zou bijna geen energie hebben. De natuurlijke neiging voor elk systeem is om meer entropie in zich te gaan dragen - om meer enthousiast te worden, meer wanordelijk te worden, maar in een normale humane zin dan. Toenemende entropie is van toepassing op beschavingen, samenlevingen, gezinnen en natuurlijk individuen. Op individueel niveau betekent het toenemen van entropie afnemende energie.

Dit bovenstaande is niet snel en gemakkelijk te begrijpen maar probeer het. Dus orde heeft de natuurlijke neiging tot wanorde te gaan. Strenge orde in katholieke kerk en Bijbelbeldorpen daar zijn incest en kindermisbruik meer aan de orde dan andere plaatsten. Bij onderdrukking van de wanorde komt het er vaker excessiever uit.

Het belangrijkste voor het individu is om te realiseren dat lage energie hoge entropie betekent, wat op zijn beurt een interne stoornis in reële termen betekent, maar een oppervlakkige en kunstmatige orde in de samenleving. Het weerstaan van entropieverhoging vereist bewust werk en een bewustzijn van hoe onze maatschappelijke normen invloed heeft op onze mentaliteit. De barometer is activiteit - niet rondrennen als een kip zonder kop, maar de mogelijkheid om effectief nuttig werk te doen. Het zou niet overdreven zijn om te zeggen dat het behoud van een laag niveau van entropie en een hoog niveau van interne chaos onze primaire taak is.

Goed en Kwaad

Het uitgangspunt is hier om fantasie te definiëren. Voor Spinoza bestaat fantasie uit mentale beelden - foto's van dingen met bijbehorende emoties. Ik kan me voorstellen dat ik een spirituele geleerde dwaas met buitengewone krachten ben, die mij een superieure gave geven om met alle doden te communiceren. In feite is dit de essentie van veel verbeelding - de veronderstelling van kracht die me uit mijn realiteit verheft. Ouspensky zegt dat de verbeelding een mus kan doen denken dat het een adelaar is die hoog aan de hemel zweeft.. Maar er is een probleem. We kunnen de realiteit niet in de maling nemen - het zal altijd terug bijten. Dus het musje dat probeert op te stijgen als een adelaar, valt uit de lucht. De geleerde dwaas zal meer geïrriteerd met het voeren van een telefoongesprek te houden dan als het om een druk callcenter gaat. Immers, geleerde dwazen zouden wijsheid moeten verlenen op blogs, video's aan hun loyale volgelingen.

Er zijn legitieme toepassingen voor verbeelding, maar hier komen we later op terug. Het onwettige gebruik van verbeelding is altijd de aanname van macht door een fantasie. Soms gebeurt dit door een indruk, en op andere momenten is het nodig. Zoals Ernest Becker in zijn boek *The Denial of Death* wijst, worden de meeste kinderen zo getraumatiseerd door het leven dat ze op de leeftijd van vier of vijf in hoofdzaak al in een denkbeeldige wereld zullen leven. Dus als we een klein kind zien spreken met een denkbeeldige vriend, die een denkbeeldig scenario uitmaakt, is het niet leuk om te worden geamuseerd - iets schattig. In werkelijkheid is het een tragedie. Dit gedrag blijft gedurende het hele leven aanwezig, en

veel mensen zullen zich dit blijven voorstellen, terwijl de werkelijkheid helemaal verschilt. Tieners zullen geloven dat ze beroemdheden, filmsterren, geweldige muzikanten worden, of wat ook de meeste kracht geeft. Nogmaals dit is een recept voor het lijden. Het verschil tussen verbeelding en realiteit zal een teleurstelling worden, onvervulde ambitie en angst veroorzaken. Natuurlijk moet iemand een beroemde filmster worden, maar het gaat toch gebeuren - het is niet nodig om een fantasie te verwennen. De sterke realiteit is dat de meesten van ons in het hamsterwiel zullen springen en daar voor veertig of meer jaar blijven. We zullen dan voor een decennium of zo vaak vrijgemaakt worden, vaak met dalende gezondheid, en dan sterven. Maar dit scenario is simpelweg niet aanvaardbaar voor iemand die hun late tienerjaren zijn of in de vroege jaren twintig. Dit gedrag manifesteert zich in alle lagen van het leven. Mensen die 'geestelijke' ambities nastreven, kunnen zich voorstellen dat zij met engelen in gesprek zijn, dat ze op een zinvolle reis zijn, dat door dingen te voorstellen die ze kunnen laten gebeuren. Vaak zien mensen ook connecties en verbanden in gebeurtenissen, terwijl die er in werkelijkheid niet zijn. Het hangt allemaal af van de kracht of invloed die een persoon wil aannemen, en wat maakt ze het meest in controle en krachtig. Nogmaals als iemand in extreme omstandigheden leeft, kan deze verbeeldingskracht noodzakelijk zijn voor emotioneel overleven, maar het zal onvermijdelijk leiden tot teleurstelling en lijden. De werkelijkheid wordt niet bespot en laat zich niet in de maling nemen.

Het alternatief voor onze fantasierijke fantasie is de ontwikkeling van echte interne kracht. Dergelijke kracht is het resultaat van een lang en uitdagend werk, en dus is het niet bijzonder aantrekkelijk. Niet alleen dit, maar het zal pijnlijk zijn; wegnemen van de waanvoorstellingen die het ego hebben ondersteund in zijn zoektocht naar macht. Het belangrijkste werk is een waakzame en bewuste waarneming van het verlangen dat tevredenheid door middel van verbeelding vraagt. Deze verlangens moeten worden begrepen en gevoeld - niet afgewezen. Het legitieme gebruik van verbeelding is veel minder aantrekkelijk dan zijn onrechtmatige gebruik. Wanneer een visie of fantasie wordt combineert met actieve uitzetting, zoals een architect die een structuur ontwerpt, dient het een nuttig doel. Albert Einstein zei dat hij de verbeelding belangrijker vond dan kennis. Hij gebruikte verbeelding in zijn gedachte-experimenten - onderdeel van een doelgerichte, mentale activiteit, en niet de illusionaire veronderstelling van krachten die hij niet bezat. Gurdjieff geeft een meer esoterische interpretatie van de rol van verbeelding. De situatie van de mensheid is zo erg dat we de fantasierijke fantasie nodig hebben om het leven dragelijk te maken. De prijs die we betalen is dat wel dat we voortdurend lijden. De fantasie stopt altijd met de realiteit. En we verliezen ook de gelegenheid om de verschrikkelijke pracht van het universum te ervaren.

Iets en niets

Ik hoop dat je het niet eens bent met het feit dat je bestaat. Er is iets aan de hand, tenminste niets. Vind je niet dat er iets is, in plaats van niets? Wij ervaren allemaal niets tijdens een diepe droomloze slaap. Dat is ook vreemd. Dus we kunnen dat zeggen dat we gedurende een periode terwijl we in slaap zijn en droomloze slaap ervaren, niets zijn. We hoppen tussen iets en niets zijn elke dag. Kijkend naar ons leven als geheel, lijkt het dat we niets waren voordat we geboren waren, iets terwijl we leven, en dan niks meer na de dood - alhoewel deze laatste uitspraak niet iets is dat we zeker weten. Om dingen duidelijker te

maken, ga ik een beetje technischer worden. Voor elke ervaring die plaatsvindt hebben we een onderwerp en een object nodig. Het onderwerp is het dat waarneemt en het object is het waargenomen. Dus als je naar een boom kijkt, doe jij de waarneming en de boom wordt waargenomen. Verwijder een van deze en er is geen ervaring - geen gevoel van bestaan. Het verwijderen van het onderwerp is precies hetzelfde als het verwijderen van alle objecten, en ik moet toevoegen dat gedachten en lichamelijke sensaties ook objecten zijn. Dit wordt erg snel diep, maar het is heel belangrijk. Als er geen objecten zijn, is er niets voor u om te ervaren en dus is er geen ervaring - zoals bij diepe droomloze slaap of tijdens een verdoving. Als dit een beetje stug klinkt, hou je maar vast omdat er veel implicaties en gevolgen kunnen zijn. Dus als je het zenuwstelsel 's nachts afsluit, wordt de wereld van lichamelijke voorwerpen opgevouwen tijdens je slaap. Als het systeem nog verder afsluit, zijn er geen beelden meer aanwezig. Als het systeem nog verder afsluit, zijn er geen beelden meer die zich in dromen voordoen, en alle objecten, lichamelijk en mentaal, verdwijnen. Omdat er geen objecten zijn, is er geen ervaring en er is geen onderwerp. Object en subject zijn slechts twee kanten van hetzelfde ding - ervaring. U kunt zich niet van de ene kant ontdoen zonder de andere te ontdoen.

Laten we deze ui eens langzaam pellen. Je bent het onderwerp - het ding dat ervaart. Je bent niet je gedachten, omdat ze gezien kunnen worden en als zodanig objecten zijn. Je bent niet je lichaam, want dat kan ook ervaren worden - het is een voorwerp, zij het wel heel nauwkeurig. Dus wat ben jij? Je bent het oog dat ziet. Niet het fysieke oog natuurlijk, maar het oog van het bewustzijn, of als je een beter woord hebt ook goed. Dit vertelt je iets heel belangrijk. Je weet niet wat je bent, omdat je geen object bent. Het oog kan zichzelf niet zien. Hier is een mysterie, en mysterie en paradox zijn de dingen van echt begrip. Vervelend he? Het ego vindt dit niet echt leuk, maar daar zullen we later wat meer over zeggen. Maar hier komt een andere ongemakkelijke vraag om de hoek kijken. Waar ben je of waar ga je heen in een droomloze slaap? Je bestaat niet meer - althans als de waarnemer. Uiteraard bestaat je lichaam, maar je in deze toestand daar niet van bewust bent. Het kan ook zijn dat gedachten en afbeeldingen nog steeds door de hersenen worden geproduceerd - maar je bent er niet van bewust. Er zijn geen voorwerpen voor jou, en als er geen object is, is er geen onderwerp.

Schopenhauer zegt dit zeer bondig: "Dat wat alles weet en niemand weet, is het onderwerp". Neem even een pauze, een diepe zucht en blijf goed uitademen. Even geen onderwerp en objecten meer. Je leven krijgt de vorm van continuïteit door het geheugen, een niet-frivole 'datalogie' die je de geschiedenis presenteert elke keer dat je 's morgens wakker wordt. Maar het is niet alleen het geheugen dat ons dit gevoel van continuïteit geeft. Als ik wakker en bewust ben heb ik het gevoel 'dit ben ik'. Antonio Damasio is een Portugese-Amerikaanse neurowetenschapper en universitair professor, die Spinoza's ideeën van geest en lichaam serieus neemt. Hij beweert dat de hersenen een kaart van het lichaam maakt en het is deze kaart die mij elke ochtend vertelt wanneer ik wakker word dat dit ik en niet iemand anders ben dat wakker wordt. De delen van de hersenen die deze kaartenmap uitvoeren, kunnen beschadigd raken. In dergelijke situaties heeft een persoon geen zin om iemand te zijn. Zo verdwijnt ons gevoel van continuïteit en identiteit uit het geheugen respectievelijk de kaart. Als we niet bewust zijn van deze dingen, bestaan we nog niet, omdat het bestaan synoniem is met ervaring.

Zorgeloos kunnen zijn

Wat is er voor jou belangrijk? Het antwoord op deze vraag zal onthullen wat belangrijk is voor jou en waar het je om gaat. Ik bedoel hier niet laten we aardig en lief voor elkaar zijn en de aarde goed verzorgen. Maar meer wat voor jou alleen echt belangrijk zou zijn. Laten we eens kijken naar onze basisbehoeften. Als je echt honger krijgt, dus echt dagenlang geen voedsel, zal dit onvermijdelijke pijn en leed veroorzaken. Idem bij al onze basisbehoeften - voedsel, water, schuilplaats, gemeenschap, goede gezondheid - dingen zijn waar we om geven.

Als iemand naar je toe komt en gaat je plots beledigen, zal het je dan een zorg zijn en kan het je dan wat schelen? Nee, anders denk ik dat ze je dan een leugenaar noemen. Voor de meeste mensen is het antwoord waarschijnlijk wel ja, hoewel zo'n beschuldiging geen invloed op de overlevingsperspectieven van een persoon is het wel een leugenaar volgens de gemeenschap. En een leugenaar in de gemeenschap betekent dat de geloofwaardigheid in de gemeenschap vermindert wordt, en dit weer de overlevingsvooruitzichten kan beïnvloeden. Het omgaan met dingen gaat altijd over de overleving, en degenen die hun sterfelijkheid ontkennen en het feit dat ze absoluut geen betekenis hebben in het enorme schema van dingen, zullen het meest zorgen opleveren - ze zullen zich zorgen maken over alles.

Onze psychologische structuur helpt hier niet. Het superego is het deel van ons dat geprogrammeerd is met ideeën van wel moet en moet niet. Deze zijn voornamelijk afkomstig van maatschappelijke conditionering, en veel van deze programmering betreft geaccepteerde gedragswijzen, en zo zorgt voor goedkeuring of afkeuring. Aangezien we in een samenleving moeten leven, zijn we erg blij om de dictaten te gehoorzamen die bepalen wat we moeten en wat we niet moeten doen. Als zodanig geven we om wat andere mensen denken en wijzig ons gedrag dienovereenkomstig. Dit is natuurlijk een gevangenis, en iets dat geheel tegen de natuur indruist. En vermindert dit de overlevingsvooruitzichten. Dus wat is er nodig om een verzorgingsstaat te bereiken? Het is vrij duidelijk. We moeten ons diep in onszelf realiseren dat we zullen sterven en dat ons leven geen betekenis heeft. Hoewel dit voor iemand met een gevoel van zelfbelang en eigenliefde kan zijn, en wie de gedachten van de sterfelijkheid heeft onderdrukt, is het uiteindelijk bevrijdend. Als deze realisatie stevig wordt ingebed in een persoon, zal er een rimpeleffect zijn in alle gedachten.

Zal je erop toezien dat iemand je een leugenaar noemt? Nee, dat maakt niet uit wat andere mensen denken, omdat je uiteindelijk niet aan het idee komt dat je belangrijk bent en dat je weet dat de dood in elk geval onvermijdelijk is. Oppervlakkig gezien lijkt dit een suboptimale overlevingsstrategie, maar paradoxaal versterkt het de overleving. Als je er niet om geeft wat mensen denken of wat er met jou kan gebeuren, is het veel makkelijker om vooruit te gaan met wat belangrijk is. Dit kan een eenvoudiger leefstijl zijn, of het kan de ophoping van rijkdom zijn. Het maakt niet uit wat het doel is; Het zal veel makkelijker zijn dat te bereiken, en meer aangenaam zijn wanneer we geen veroordeling geven over de meningen van anderen, bepaalde risico's en of we slagen of falen. Om zo'n staat van geen zorg en druk maken te bereiken, is een diepgaand werk in en met jezelf. Het begrijpen van de sterfte en de absolute 'onbetekenis' van de mens in de kern van zijn wezen is het gevolg van pijnlijk intens werk dat veel innerlijke kracht vereist. En er is weer een paradox. Door de realisatie

van de nutteloosheid en zo diens ijdelheid van het leven bereiken we een innerlijke kracht dat een groot genoeg is. Dit wordt heel mooi samengevat door Jezus Christus: 'Wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest, zal het behouden.'

Karakter onthult

Het is Schopenhauer's bewering dat we manifestaties van de wil zijn. Spinoza zei hetzelfde in verschillende woorden - de essentie van de mens is verlangen. De wil, dat zich in alle levende wezens manifesteert, is een kracht op dezelfde manier de zwaartekracht een kracht is. Het is onpersoonlijk, absoluut en onbewust. Dus het massale lijden dat het veroorzaakt door het genereren van miljarden concurrerende wezens, doet er geheel niet toe. Dit gezegd hebben van Schopenhauer dat de wil zich in elk schepsel anders manifesteert, dit geldt ook voor de mens. Het karakter van een persoon is voornamelijk het karakter van de wil die zich door hem of haar manifesteert. Het is niet wat we kiezen, het is iets dat door genetica bepaald wordt, omgeving en eventueel andere factoren waar we minder bewust van zijn. En zo is het heel gemakkelijk om het karakter van een persoon te bepalen - we zien gewoon wat ze doen. Natuurlijk willen wij ons zelfbeeld versieren, maar voor iemand die heeft begrepen dat de actie het karakter toont, is er geen verbergen. Het is duidelijk dat het makkelijker is om anderen te observeren dan zichzelf te observeren, en die zeer charmante persoon die alles steelt, is gemakkelijk te zien. Ik zeg makkelijk te zien, want de meeste mensen worden bedrogen door die charme, trekt hun aandacht terwijl de dief aan het stelen is. Het doet me denken aan het verhaal van de vos en de kraai (de vogel die het meest onaangename geluid van alle vogels maakt). De vos zag een kraai in een boom met een dode muis in zijn bek. De vos zei dat hij het mooie, zoete geluid van de kraai zijn lied erg gemist had. Hierdoor werd de kraai gevlaid en begon al snel 'kraa kra kra' te zingen, de muis viel en de vos liep met de lunch weg.

Om terug te keren naar het hoofdpunt - actie onthult karakter. Negeer woorden, gebaren, beloftes en alles wat gebruikt wordt als een stootkussen. Volg alleen actie. Het toepassen van dit voor zichzelf vereist een ongewone eerlijkheid, maar het is een fontein van zelfkennis. De resultaten kunnen verrassend zijn. Dus degene die zichzelf ziet als zelfzuchtig, kan zien dat ze veel tijd besteden aan de behoeften en verlangens van anderen (niet goed). Evenzo kan een persoon die van mening is dat hij of zij ijverig is, lui is na onderzoek. Dus, het is mogelijk om te weten wat je bent - in detail. Misschien te veel detail.

Schopenhauer geeft een nogal brute beoordeling van onze waarde in het leven. We leven allemaal voor een korte tijd en sterven dan. Onze vernietiging is het oordeel van het leven op onze waarde. Nogmaals - actie onthult karakter. Het leven vernietigt zijn wezens, dus we moeten ervan uitgaan dat het geen waarde op individuele levens oplevert. Het zorgt er echter voor dat de soort door de voortplantingsdrift blijft bestaan. Het individu is waardeloos - de natuur belegt in aantallen. Als zodanig kan men alleen maar aannemen dat biologisch evenwicht en diversiteit alles is wat er toe doet.